

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 6Sžr/47/2016
Identifikačné číslo spisu: 1015200004
Dátum vydania rozhodnutia: 22.08.2018
Meno a priezvisko: JUDr. Alena Adamcová
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2018:1015200004.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Aleny Adamcovej a členov senátu JUDr. Jozefa Milučkého a JUDr. Eriky Čanádyovej, v právnej veci žalobcu: Hlavné mesto Slovenskej republiky Bratislava, Primaciálne námestie 1, 814 99 Bratislava, proti žalovanému: Okresný úrad Bratislava, Odbor opravných prostriedkov, Referát katastra nehnuteľností, Ružová dolina 27, 821 09 Bratislava o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. Co 81/14-ZSe zo dňa 28. októbra 2014, v konaní o odvolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave č. k. 5S/2/2015-41 zo dňa 15. marca 2016, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Bratislave č. k. 5S/2/2015-41 z 15. marca 2016 m e n í tak, že rozhodnutie žalovaného č. Co 81/14-ZSe zo dňa 28. októbra 2014 zrušuje a vec vracia žalovanému na ďalšie konanie.

Účastníkom náhradu trov konania n e p r i z n á v a .

Odôvodnenie

I.

Krajský súd v Bratislave (ďalej v texte rozhodnutia aj „krajský súd“ alebo „prvostupňový súd“) napadnutým rozsudkom z 15.03.2016, č. k. 5S/2/2015-41 postupom podľa § 250j ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „O. s. p.“) zamietol žalobu, ktorou sa žalobca domáhal preskúmania zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. Co 81/14-ZSe zo dňa 28.10.2014, ktorým zamietol odvolanie žalobcu a potvrdil prvostupňové rozhodnutie Okresného úradu Bratislava, katastrálneho odboru č. C-56/14/ROEP/Ružinov zo dňa 28.04.2014, ktorým o námietke žalobcu týkajúcej sa údajov návrhu registra obnovenej evidencie pozemkov v kat. úz. H. - zápis vlastníckeho práva k pozemkom registra „E“ bolo rozhodnuté tak, že jej nevyhovuje. Predmetom odvolania žalobcu boli tieto pozemky registra „E“:

- parc. č. X-XXX/XXX - orná pôda o výmere 112 m²,

- parc. č. X-XXX/XXX - orná pôda o výmere 117 m²,
- parc. č. X-XXX/XXX - orná pôda o výmere 50 m²,
- parc. č. X-XXX/XXX - orná pôda o výmere 97 m²,
- parc. č. X-XXXX/X - orná pôda o výmere 137 m²,
- parc. č. X-XXXX/X - orná pôda o výmere 3284 m²,
- parc. č. X-XXXX/X - orná pôda o výmere 331 m²,
- parc. č. X-XXXX/XXX - záhrady o výmere 198 m²,
- parc. č. X-XXXX/XXX - orná pôda o výmere 1905 m²,
- parc. č. X-XXXX/XXX - orná pôda o výmere 199 m²,
- parc. č. X-XXXX/XXX - orná pôda o výmere 1512 m²,
- parc. č. X-XXXX/XXX - orná pôda o výmere 158 m².

Prvostupňový súd uviedol, že po preskúmaní spisového materiálu a administratívneho spisu žalovaného došiel k záveru, že neboli zistené žiadne skutočnosti, ktoré by odôvodňovali zmenu alebo zrušenie napadnutého rozhodnutia.

Kľúčovou otázkou vo veci bol výklad ustanovenia § 2 ods. 1 zákona č. 138/1991 Zb. o majetku obcí v znení neskorších predpisov (ďalej len „zák. č. 138/1991 Zb.“) pričom sporné bolo, či pojem právo hospodárenia v sebe zahŕňa iba pojem trvalá správa alebo ide o správu ako takú, ktorá nie je časovo obmedzená a v tom prípade môže ísť nielen o správu trvalú, ale aj o správu dočasnú. Zodpovedanie tejto otázky bolo rozhodujúce pre posúdenie, či predmetné pozemky prešli z vlastníctva štátu do vlastníctva obce.

Prvostupňový súd poukázal na to, že v právnej teórii ako aj v judikatúre súdov existujú dva protichodné názory na výklad pojmu právo hospodárenia. Pokiaľ sa žalobca dožadoval aplikácie ním citovanej judikatúry, súd v tejto súvislosti uviedol, že judikatúra sa vyvíja, právne názory sa menia a vzhľadom na jej nejednotnosť ju nemožno automaticky aplikovať na daný prípad. Súd sa stotožnil s právnym názorom vysloveným v judikatúre súdov, na ktorú poukázal žalovaný (napr. rozsudky Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. MCdo/55/01, MCdo/56/01, 4Cdo/46/01, 2Cdo/115/02, 2Cdo/48/2005 ako aj rozsudok Krajského súdu v Bratislave č. k. 9Co/285/2013-193), nakoľko je potrebné rozlišovať medzi dočasnou správou majetku a hospodárením.

Predpokladom prechodu poľnohospodárskych pozemkov do vlastníctva obcí je vlastníctvo Slovenskej republiky a existencia práva hospodárenia, ktoré patrilo národnému výboru k rozhodnému obdobiu, t. j. k 24.11.1990.

Z ustálenej judikatúry Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (napr. sp. zn. 4Cdo 46/01 zo dňa 25.09.2002) vyplýva, že správu národného majetku národnými výbormi konštituoval zákon č. 279/1949 Z. z. Týmto ustanoveniami neboli dotknuté predpisy o majetku skonfiškovanom a získanom pre majetkové reformy. Poľnohospodársky majetok národné výbory nemali v trvalej správe a mohol im byť zverený len do dočasnej správy podľa zákona č. 507/1950 Z. z. Do trvalej správy národných výborov mohol prejsť až po 01.09.1959 v zmysle vyhlášky č. 158/1959 Ú. v. V takom prípade by musel byť v pozemkovej knihe zápis odvolávajúci sa na § 3 vyhlášky č. 158/1959 Ú. v. V prípade zapísania takýchto pozemkov v pozemkovej knihe na Československý štát v správe odboru pôdohospodárstva rady ONV ich mali národné výbory k 24.11.1990 iba v dočasnej správe, a preto neprešli do vlastníctva obcí.

Inštitút práva hospodárenia s národným majetkom ku dňu 24.11.1990 upravoval Hospodársky zákonník a vyhláška č. 119/1988 Zb., ktorá v § 4 ustanovila, že právo hospodárenia patrí tej organizácii, ktorá je poverená úlohami, na plnenie ktorých národný majetok slúži, pokiaľ nie je touto vyhláškou alebo osobitným predpisom ustanovené inak. Národným výborom mohlo patriť právo hospodárenia len v prípadoch uvedených v § 8 ods. 2 a § 10 ods. 1 vyhlášky č. 119/1988 Zb. Žalobca o tejto skutočnosti nepredložil žiadne dôkazy.

Súd mal za preukázané, že sa jedná o pozemky, ktoré sú v súčasnosti vedené v registri „C“ KN ako orná

pôda, ostatné plochy, trvale trávnaté porasty, záhrady a zastavané plochy a nádvoria, a že ide o pozemky, ktoré tvoria poľnohospodársku pôdu a sú súčasťou poľnohospodárskeho pôdneho fondu a sú v užívaní Poľnohospodárskeho družstva Prievoz.

Súd ďalej zistil, že posledný zápis v PKV k predmetným pozemkom bol v prospech vlastníka nemeckej národnosti, ktorému boli skonfiškované podľa Nariadenia SNR č. 104/1945 Zb.

Súd sa stotožnil s právnym názorom správneho orgánu, keď tento vychádzal z ustanovení zákona č. 53/1966 Zb. o ochrane poľnohospodárskeho pôdneho fondu účinného k 24.11.1990, podľa ktorého je poľnohospodárska pôda určená na poľnohospodársku výrobu. Z uvedeného vyplýva, že právo hospodárenia s poľnohospodárskymi pozemkami mohlo k 24.11.1990 patriť zásadne len štátnym organizáciám, ktorých predmetom činnosti bola poľnohospodárska výroba.

Vlastnícke právo žalobcu nemožno odvodzovať zo zápisu v pozemkovoknižnej vložke s poukazom na § 2 ods. 1 zákona č. 138/1991 Zb. bez preukázania trvalého hospodárenia národným výborom, nakoľko sa vyžaduje kumulatívne splnenie podmienok, ktorými sú vlastníctvo Slovenskej republiky ako aj existencia práva hospodárenia národného výboru k 24.11.1990. Vzhľadom na to, že sa nepreukázalo, že by ku dňu účinnosti zákona č. 138/1991 Zb. vykonávala právo hospodárenia štátna organizácia, ktorej predmetom činnosti bola poľnohospodárska výroba, v zmysle § 59 ods. 3 Hospodárskeho zákonníka ich dočasne spravoval národný výbor. Pozemky v dočasnej správe nemohli prejsť z vlastníctva štátu do vlastníctva obce. V prípade dočasnej správy národného výboru k pozemkom nedochádza k prechodu vlastníctva na obce podľa zákona č. 138/1991 Zb.

Z vyššie uvedeného vyplýva, že v katastri nehnuteľností bol správne vykonaný zápis vlastníckeho práva k predmetným pozemkom v prospech Slovenskej republiky v správe Slovenského pozemkového fondu a Lesov Slovenskej republiky, štátneho podniku.

Krajský súd v Bratislave po preskúmaní veci dospel k záveru, že správne orgány dostatočne zistili skutkový stav a tento aj po právnej stránke správne posúdili. Súd mal za to, že napadnuté rozhodnutie i postup žalovaného bol v súlade so zákonom a nakoľko námietky žalobcu neodôvodňovali zrušenie napadnutého rozhodnutia, žalobu podľa § 250j ods. 1 O. s. p. zamietol.

O náhrade trov konania súd rozhodol podľa § 250k ods. 1 O. s. p. tak, že v konaní neúspešnému žalobcovi právo na ich náhradu nepriznal, rovnako ani žalovanému a pribratým účastníkom, ktorí podľa ustálenej judikatúry nemajú v takomto prípade právo na náhradu trov konania.

II.

Proti tomuto rozsudku v zákonnej lehote podal žalobca odvolanie v zmysle § 250ja ods. 1 O. s. p., ktorý sa s právnym posúdením veci nestotožnil. Zdôraznil, že zákon č. 138/1991 Zb. nehovorí o správe trvalej, či dočasnej, ide len o to, či správa existovala a trvala ku dňu účinnosti zákona č. 369/1990 Zb. V tejto súvislosti žalobca poukázal na právny názor Najvyššieho súdu SR vyslovený v rozsudku sp. zn. 8Sžo/68/08: „Pokiaľ ide o právny názor krajského súdu vyslovený v napadnutom rozhodnutí, že dočasná správa, ktorá patrila národnému výboru nezakladá prechod pozemkov z vlastníctva štátu do vlastníctva obce, s týmto názorom dovolací súd nesúhlasí, pretože zákon č. 138/1991 Zb. o majetku obcí, rovnako ani Hospodársky zákonník nerozlišuje právo hospodárenia štátnej organizácie, resp. národného výboru z hľadiska jeho trvalosti alebo dočasnosti. Predpokladom prechodu poľnohospodárskych pozemkov do vlastníctva obcí, a teda právne relevantnou skutočnosťou pre posúdenie predmetnej veci bola existencia práva hospodárenia, ktoré patrilo národnému výboru k rozhodnému obdobiu, t. j. ku dňu 24.11.1990, pričom nie je rozhodujúce, že išlo iba o dočasnú správu nehnuteľností.“

Zhodný právny názor vyplýva aj z rozsudku Najvyššieho súdu SR, sp. zn. 3Cdo 7/02, ktorý v

odôvodnení uvádza, že je zrejmé že v ustanovení § 2 ods. 1 zákona č. 138/1991 Zb. je prechod majetku na obce viazaný na súčasné splnenie dvoch podmienok, a teda musí ísť o inú ako hnutelnú vec patriacu orgánom miestnej štátnej správy (to znamená, že môže ísť o akúkoľvek (aj poľnohospodársku) nehnuteľnosť, ku ktorej patrilo právo hospodárenia národným výborom (bez rozlíšenia stupňa národného výboru a „trvalosti“ alebo „dočasnosti“ práva hospodárenia), na území ktorých sa nachádzajú. Táto všeobecná zásada transformácie majetku štátu na majetok obcí je v tomto zákone prelomená v prípade niektorých právnych situácií, napríklad do vlastníctva obcí neprechádza nehnuteľný majetok v štátnom vlastníctve, ktorý bol v trvalom užívaní inej než štátnej organizácie, pretože v zmysle § 3 písm. c) zákona č. 138/1991 Zb. takýto majetok neprešiel do vlastníctva obce.

Taktiež žalobca upozornil na právny názor Najvyššieho súdu SR uvedený v rozsudku sp. zn. 3Cdo 307/2013: „...je zrejmé, že § 2 ods. 1 zákona č. 138/1991 Zb. pre prechod majetku do vlastníctva obcí vyžaduje, aby išlo o: a/ majetok štátu, b/ ku ktorému patrilo ku dňu účinnosti zákona č. 369/1990 Zb. právo hospodárenia národným výborom, na území ktorých sa nachádzajú. Pokiaľ odporcovia namietajú, že nestačí, aby národnému výboru k určitému majetku právo hospodárenia len „patilo“, ale aj to, aby bolo reálne „vykonávané“, dovolací súd konštatuje, že takáto podmienka z textu § 2 ods. 1 zákona č. 138/1991 Zb. nevyplýva. Toto ustanovenie neuvádza odkaz na zákon č. 369/1990 Zb. za účelom bližšieho vymedzenia obsahových znakov („vlastností“) práva hospodárenia k majetku štátu; účelom predmetného odkazu bolo stanoviť časové hľadisko, ktoré je významné pre prechod majetku štátu na obec. Zvolené legislatívne riešenie malo za cieľ (ako zásadu) vyjadriť, že ak 24.11.1990 (deň účinnosti zákona č. 369/1990 Zb.) patrilo národnému výboru k určitému majetku právo hospodárenia, prešiel tento majetok 01.05.1991 (deň účinnosti zákona č. 138/1991 Zb.) do vlastníctva obce.“

Podľa názoru žalobcu predmetné nehnuteľnosti prešli podľa § 2 ods. 1, 7 zákona č. 138/1991 Zb. o majetku obcí k 01.05.1991 do majetku Hlavného mesta SR Bratislavy, nakoľko išlo o nehnuteľné veci v majetku Slovenskej republiky, ku ktorým patrilo ku dňu účinnosti zákona č. 369/1990 Zb., t. j. k 24.11.1990, právo hospodárenia národnému výboru.

Žalobca bol toho názoru, že ak by malo byť zákonodarcovým zámerom zakotvenie prechodu nehnuteľností z majetku štátu do majetku obcí len u nehnuteľností, ku ktorým mal národný výbor trvalú správu, zákonodarca by to aj do ustanovenia § 2 ods. 1 zákona č. 138/1991 Zb. zakotvil, a to tak, že v tomto zákonom ustanovení by bolo výslovne uvedené, že do vlastníctva obcí prechádzajú z majetku Slovenskej republiky nehnuteľné veci, ktoré ku dňu účinnosti zákona č. 369/1990 Zb. mali národné výbory v trvalej správe. Nič také však zákonodarca neurobil a v ustanovení § 2 ods. 1 zákona č. 138/1991 Zb. je uvedené, že do vlastníctva obcí prechádzajú z majetku Slovenskej republiky nehnuteľné veci, ku ktorým patrilo ku dňu účinnosti zákona č. 369/1990 Zb. právo hospodárenia národným výborom, a to bez rozlíšenia, či išlo o trvalú alebo dočasnú správu.

Rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, na ktoré poukázal v napadnutom rozhodnutí Krajský súd v Bratislave sú staršieho dáta ako rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, o ktoré sa opiera žalobca, z čoho je zrejmé, že aj právny názor Najvyššieho súdu Slovenskej republiky na danú problematiku prechádza postupným vývojom.

V nadväznosti na vyššie uvedené je zrejmé, že zákon č. 138/1991 Zb. nevyžaduje preukázanie trvalej správy, a ustálená súdna prax to potvrdzuje. Naopak, ak chce niekto prelomiť ustanovenie § 2 ods. 1 zákona č. 138/1991 Zb. o majetku obcí, musí preukázať, že trvalou správou disponuje iný subjekt, a teda je právne bezvýznamné zaoberať sa otázkou dokazovania trvalej správy vykonávanej národným výborom.

Vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti žalobca žiadal odvolací súd, aby napadnutý rozsudok zmenil tak, že zruší rozhodnutie Okresného úradu Bratislava, Odbor opravných prostriedkov, Referát katastra nehnuteľností č. Co 81/14-ZSe zo dňa 28.10.2014 a vec mu vráti na ďalšie konanie.

III.

Žalovaný v písomnom vyjadrení k odvolaniu uviedol, že považuje rozsudok krajského súdu za správny, lebo krajský súd na základe zisteného skutkového stavu vyvodil správny právny záver, a preto navrhol, aby odvolací súd odvolanie žalobcu zamietol a rozsudok krajského súdu potvrdil.

IV.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 O. s. p. v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá O. s. p.) preskúmal napadnutý rozsudok, ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, v rozsahu a z dôvodov podaného odvolania (§ 212 ods. 1 O. s. p. v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá O. s. p.); odvolanie prejednal bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 250ja ods. 2 veta prvá O. s. p.), keď deň verejného vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne päť dní vopred na úradnej tabuli a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky www.nsud.sk (§ 156 ods. 1 a ods. 3 O. s. p. v spojení s § 211 ods. 2 O. s. p. a § 246c ods. 1 veta prvá O. s. p.) a dospel k záveru, že napadnutý rozsudok je potrebné zmeniť.

Podľa § 220 O. s. p. odvolací súd rozhodnutie súdu prvého stupňa zmení, ak nie sú splnené podmienky na jeho potvrdenie (§ 219), ani na jeho zrušenie (§ 221 ods. 1).

V správnom súdnictve preskúmajú súde na základe žalôb alebo opravných prostriedkov zákonnosť postupu a rozhodnutí orgánov verejnej správy, ktorými sa zakladajú, menia alebo zrušujú práva alebo povinnosti fyzických alebo právnických osôb, ako aj rozhodnutí, ktorými práva, právom chránené záujmy alebo povinnosti týchto osôb môžu byť priamo dotknuté (§ 244 ods. 1, 2 O. s. p.).

V prípadoch, v ktorých fyzická alebo právnická osoba tvrdí, že bola na svojich právach ukrátená rozhodnutím a postupom správneho orgánu, a žiada, aby súd preskúmal zákonnosť tohto rozhodnutia a postupu, súd postupuje podľa ustanovení druhej hlavy piatej časti O. s. p. (§ 247 ods. 1 O. s. p.).

Pri preskúvaní zákonnosti rozhodnutia je pre súd rozhodujúci skutkový stav, ktorý tu bol v čase vydania napadnutého rozhodnutia (§ 250i ods. 1 veta prvá O. s. p.).

Podľa § 246c ods. 1 veta prvá O. s. p. pre riešenie otázok, ktoré nie sú priamo upravené v tejto časti, sa použijú primerane ustanovenia prvej, tretej a štvrtej časti tohto zákona.

Úlohou správneho súdu pri preskúvaní zákonnosti rozhodnutia správneho orgánu je posudzovať, či rozhodnutie správneho orgánu bolo vydané v súlade s hmotnoprávnymi ako aj procesnoprávnymi predpismi.

Zákonnosť rozhodnutia správneho orgánu je podmienená zákonnosťou postupu správneho orgánu predchádzajúceho vydaniu napadnutého rozhodnutia. V rámci správneho prieskumu súd teda skúma aj procesné pochybenia správneho orgánu namietané v žalobe, t. j. či uvedené procesné pochybenie správneho orgánu je takou vadou konania pred správnym orgánom, ktorá mohla mať vplyv na zákonnosť napadnutého rozhodnutia (§ 250i ods. 3 O. s. p.).

Úlohou prvostupňového súdu v predmetnej veci bolo postupom podľa ustanovení druhej hlavy piatej časti Občianskeho súdneho poriadku - upravujúcej rozhodovanie o žalobách proti rozhodnutiam a postupom správnych orgánov - na základe žaloby žalobcu preskúmať zákonnosť rozhodnutia žalovaného č. Co 81/14-ZSe zo dňa 28.10.2014, ktorým odvolanie žalobcu zamietol a potvrdil prvostupňové rozhodnutie Okresného úradu Bratislava, katastrálneho odboru č. C-56/14/ROEP/Ružinov zo dňa 28.04.2014, ktorým vo veci námietky žalobcu týkajúcej sa údajov návrhu registra obnovenej evidencie pozemkov v k. ú. H. - zápisu vlastníckeho práva aj k pozemkom registra „E“ KN:

- parc. č. X-XXX/XXX - orná pôda o výmere 112 m²,
- parc. č. X-XXX/XXX - orná pôda o výmere 117 m²,
- parc. č. X-XXX/XXX - orná pôda o výmere 50 m²,
- parc. č. X-XXX/XXX - orná pôda o výmere 97 m²,
- parc. č. X-XXXX/X - orná pôda o výmere 137 m²,
- parc. č. X-XXXX/X - orná pôda o výmere 3284 m²,
- parc. č. X-XXXX/X - orná pôda o výmere 331 m²,
- parc. č. X-XXXX/XXX - záhrady o výmere 198 m²,
- parc. č. X-XXXX/XXX - orná pôda o výmere 1905 m²,
- parc. č. X-XXXX/XXX - orná pôda o výmere 199 m²,
- parc. č. X-XXXX/XXX - orná pôda o výmere 1512 m²,
- parc. č. X-XXXX/XXX - orná pôda o výmere 158 m².

rozhodol tak, že postupom podľa § 7 ods. 3 zákona č. 180/1995 Z. z. námietke žalobcu voči zápisu vlastníckeho práva aj k vyššie špecifikovaným pozemkom registra „E“ KN v katastrálnom území H. nevyhovel.

Predmetom odvolacieho konania bol rozsudok krajského súdu, ktorým žalobu žalobcu, ktorou sa domáhal preskúmania zákonnosti horeuvedeného rozhodnutia žalovaného, zamietol.

Podľa § 6 ods. 1, 2 zákona č. 180/1995 Z. z. o niektorých opatreniach na usporiadanie vlastníctva k pozemkom v znení neskorších predpisov, podklady potrebné na zostavenie registra sa zisťujú z údajov poskytnutých nájomcami pozemkov, pozemkovými spoločenstvami alebo inými oprávnenými osobami, z katastrálneho operátu, štátnych archívov, z listín predložených účastníkmi konania, z výpovedí svedkov a z iných dôkazov získaných najmä pri prešetrovaní v obci. Správny orgán zabezpečí zostavenie návrhu registra na základe údajov zistených podľa odseku 1 a ďalších podkladov. Priebeh hraníc pozemkov v prírode sa spravidla nezisťuje.

Zákon č. 180/1995 Z. z. upravuje postup pri zostavovaní a schvaľovaní registra obnovenej evidencie pozemkov na základe dostupných údajov o pozemkoch a právnych vzťahoch k nim. Tieto údaje musia v čase zostavovania registra existovať a zvyčajne sú poskytované nájomcami pozemkov, resp. inými oprávnenými osobami alebo sú získavané z katastrálneho operátu, štátnych archívov, prípadne z listín predložených účastníkmi konania. Úlohou správnych orgánov podľa zákona č. 180/1995 Z. z. je zhromaždenie týchto listín a podľa údajov v nich obsiahnutých správne orgány zostavia návrh príslušného registra obnovenej evidencie pozemkov.

Iba na základe predloženia takýchto dôkazov je správny orgán v rámci konania o námietkach proti návrhu registra obnovenej evidencie pozemkov oprávnený vykonať zmeny v zápise vlastníckeho práva. V opačnom prípade nemá na základe akých údajov zmenu vykonať. Zo žiadneho ustanovenia zákona č. 180/1995 Z. z., ani z iného právneho predpisu nevyplýva právomoc správneho orgánu nahradiť chýbajúcu listinu vlastnou úvahou o tom, či niektorý subjekt vlastníctvo nadobudol alebo nie.

Senát najvyššieho súdu po dôslednom oboznámení sa s podkladmi súdneho spisu, ktorého súčasťou bol aj administratívny spis žalovaného správneho orgánu, vrátane prvostupňového, skonštatoval, že prvostupňovému súdu bol predložený administratívny spis v nekompletnom stave. V spise sa totiž nenachádzal návrh registra obnovenej evidencie pozemkov v kat. úz. H. a tiež ani zápisnica zo zasadnutia komisie ROEP z 15.04.2014, na ktorej podľa vyjadrenia žalovaného k žalobe (na č. I. 12 súdneho spisu) mala byť prerokovaná námietka žalobcu, ktorú podal proti predmetnému návrhu ROEP.

Z napadnutého rozhodnutia žalovaného je zrejmé, že v posudzovanej veci sa malo jednať o nepridelené konfiškáty, avšak číselné označenia a dátumy vydania konfiškačných rozhodnutí, z odôvodnenia tohto rozhodnutia nevyplývajú, resp. nie sú v ňom vôbec uvedené. Neuniklo tiež pozornosti senátu najvyššieho súdu, že tak neučinil ani prvostupňový správny orgán vo svojom rozhodnutí týkajúcom sa predmetnej veci.

Za tohto stavu nebolo možné vec z dôvodu nepreskúmateľnosti dôsledne posúdiť.

Z podkladov spisu tiež nie je zrejmé, na základe akej skutočnosti a kedy prešli sporné nehnuteľnosti do užívania Poľnohospodárskeho družstva Prievoz. V spise sa totiž o tom žiaden doklad nenachádza. V tomto smere nebolo vykonané žiadne dokazovanie, a to napriek tomu, že uvedená skutočnosť bola zo strany žalobcu v priebehu konania pred správnyimi orgánmi namietaná.

Žalovaný sa posudzovanou vecou dôsledne nezaoberal v rozsahu odvolacích dôvodov žalobcu, pretože časť jeho argumentácie ponechal bez povšimnutia, resp. na ňu nereagoval vôbec.

Z horeuvedených dôvodov je napadnuté rozhodnutie žalovaného správneho orgánu postihnuté deficitom nepreskúmateľnosti.

Zároveň senát najvyššieho súdu poukazuje na uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. IV. ÚS 101/2010-19 zo dňa 11. marca 2010 v ktorom konštatoval, že úlohou súdu v správnom súdnictve nie je nahradzovať činnosť správnych orgánov, ale len preskúmať zákonnosť ich postupov a rozhodnutí, teda to, či kompetentné orgány pri riešení konkrétnych otázok rešpektovali príslušné hmotno-právne a procesno-právne predpisy. Ďalej konštatoval, že treba vziať do úvahy, že správny súd nie je súdom skutkovým, ale je súdom, ktorý posudzuje iba právne otázky napadnutého postupu alebo rozhodnutia orgánu verejnej správy

Istú výnimku z tejto zásady tvorí ustanovenie § 250i ods. 2 O. s. p., ktoré bolo do piatej časti O. s. p. zakotvené zákonom č. 424/2002 Z. z. s účinnosťou od 01. januára 2003 ako revízia právomoc správnych súdov a podľa ktorého, ak správny orgán podľa osobitného zákona rozhodol o spore alebo o inej právnej veci vyplývajúcej z občianskoprávných, pracovných, rodinných a obchodných vzťahov (§ 7 ods. 1) alebo rozhodol o uložení sankcie, súd pri preskúmaní tohto rozhodnutia nie je viazaný skutkovým stavom zisteným správnym orgánom. O takú vec sa však v posudzovanom prípade nejedná.

Z horeuvedených dôvodov odvolací súd zamietajúci prvostupňový rozsudok krajského súdu podľa § 250ja ods. 3 O. s. p. zmenil tak, že rozhodnutie žalovaného zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie, v ktorom v zmysle § 250ja ods. 4 O. s. p. je viazaný právnym názorom súdu.

O náhrade trov konania odvolací súd rozhodol podľa § 224 ods. 1 O. s. p. v spojení s § 246c veta prvá O. s. p. a § 250k ods. 1 O. s. p. tak, že úspešnému žalobcovi právo na náhradu trov konania nepriznal, nakoľko v súvislosti s predmetným konaním mu žiadne trovy ani nevznikli. Ostatným účastníkom právo na náhradu trov konania zo zákona neprináleží.

Odvolací súd v odvolacom konaní postupoval podľa ustanovení Občianskeho súdneho poriadku, ktorý bol zrušený zákonom č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok (§ 473), ktorý nadobudol účinnosť dňa 01.07.2016.

Dňom 01.07.2016 nadobudol účinnosť zákon č. 162/2015 Z. z. Správny súdny poriadok, ktorý v § 491 ods. 1 ustanovil, že ak nie je ďalej ustanovené inak, platí tento zákon aj na konania začaté podľa piatej časti Občianskeho súdneho poriadku pred dňom nadobudnutia jeho účinnosti.

Podľa § 492 ods. 2 Správneho súdneho poriadku odvolacie konania podľa piatej časti Občianskeho súdneho poriadku začaté pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona sa dokončia podľa doterajších predpisov.

V súlade s vyššie uvedenými prechodnými ustanoveniami odvolací súd v predmetnej veci postupoval podľa doterajšieho predpisu, Občianskeho súdneho poriadku.

Toto rozhodnutie prijal Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte pomerom hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9

zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 01. mája 2011).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku opravný prostriedok nie je prípustný.